

1

Kinsley, Irsko,
1844

RVAČKA V HOSTINCI U Husy a housera nebyla nic nového. Máchající pěsti a chrlené nadávky tu byly tak běžné jako každodenní podávaná břečka a podle názoru Liama O’Connora i příjemnější. Pokud se bitka přesunula ven a nějaký namazaný sedlák skončil hlavou v prasečím korytu nebo někdo přišel o zuby – nebo o něco horšího –, ubozí obyvatelé vesničky Kinsley si toho sotva povšimli. Zemi sužoval hladomor. Úroda byla špatná a nálada ještě horší. Pokud někdo zemřel opilý a obklopený přáteli, inu... Existovaly horší způsoby, jak opustit tento svět.

Liam se opřel širokým ramenem o venkovní zeď a čekal na správný okamžik, aby vstoupil. Měl za sebou dlouhý den a neměl náladu zaplést se do další potyčky. Dnes v noci měl na paměti mnohem důležitější věci. Důležitější, drahé věci, které se třpytily a blýskaly tak, jak to U Husy a housera nebylo možné.

„Ty kryso!“ zahřímá nějaký muž. „Ať tvejm kravám zkusne mlíko a tebe si vezmou neštovice!“

O chvíli později prolétli dveřmi hostince dva chlapi, kleli a mlátili do sebe a kopali v bahně.

Liam zívł a protáhl se kolem opilých diváků, kteří už se hrnuli na ulici a uzavírali sázky.

„O’Connore!“ Jakýsi chlapík popadl Liama za košili a natrhl mu šev.

Liam natáhl krk, aby se podíval na zející díru na rameni rukávu. *Zpropadeně*. Bratrova žena mu za tohle utrhne hlavu. To už je tenhle týden potřetí, co si ji roztrhl, a to měl jen tuhle jedinou košili.

Liam se zakabonil na muže, jehož hrud’ vypadala jako soudek a který stál u dveří a vrávoral na nohou. „Co chceš, Angusi?“ Stařík byl pravidelným návštěvníkem hostince a byl proslulý špatnými sázkami, kdykoliv se opil, což bylo téměř vždy.

Zamžoural na Liama. „Pořád mi dlužíš pivo z minulého tejdne.“

„Jo, proto jsem tady, ty obří křupane,“ lhal Liam uhlazeně. „Po tý rvačce v bahně se vrať dovnitř a já ti ho koupím.“

Angus ho podezřívavě pozoroval. I namol byl nedůvěřivý, což dokazovalo, že není takový trouba, jak se většina lidí domnívala.

Liam zalapal po dechu a ukázal na muže zápasící v blátě. „No, podívej se na to! Ti se do toho vážně pustili.“

Když Angus zavrávoral na nohou a obrátil pozornost k souboji, Liam rychle vklouzl do hostince. Pokud mu bude přát štěstí, Angus bude během pár minut ležet s tváří zabořenou v hlíně a hlasitě chrápat. Jak ho tak znal, bylo to docela pravděpodobné.

V hostinci bylo zakouřeno a svítilo jen pár tlumených světel, což pomáhalo zamaskovat občasně krysy na podlaze a pochybné jídlo. Dřevěné stoly a židle